ניתו על בגד טמא. וטומאה בנגיעתו בו מי הוי דם פסול כאילו נטמא קודם לכן ולא בעי כיבוס או דלמא כיון דבעידנא דנפל עליה מאכתי כשר הוה והוי פסול דם וטעינת כיבוס לבגד בתין כאחד כדמפרש ואזיל לה רב הונא בריה דרב יהושע. **מדקא מיבעי ליה הכי.** מכלל דפשיטא ליה נטמא [ב] קודם לכן דלא בעי כיבוס ואע"ג דהיתה לו שעת הכושר: ש"מ קסבר כו'. ומיהו היכא דפסול דם וטבילת בגד בתין כאחד מיבעי ליה הכי מי אמרינן ה"מ דפסולה אין דמה טעון כיבוס [ג]: **כזה אחר זה.** שנפסל ואח"כ ניתז: **ודקא מפרש אביי.** למילתיה דרבה דפריש פלוגתייהו דר' אלעזר ורבנן: **מטהרין.** את האדם מטומאת מת כאילו לא נטמא [ד]: **שהרי נדה.** שנטמאה במת מזין עליה לפני טבילת נדתה וטובלת לשתי הטומאות בטבילה אחת שלא מצינו בתורה שהוזקקה לטבול לנדתה תחלה ולקבל הזאה וטהרה [ה] כשתטבול ויש מיכן ראיה למי חטאת שנטמאו קודם הזאתן כדמפרש רבה ואזיל: [ו] **ואמר רבה.** ר' אלעזר שמביא ראיה מהזאת נדה שאינו דומה לזו דאילו נדה הזאה וטומאת המים בתין כאחד ואין זו ראיה לנטמאו קודם הזייה: **אלא שאמרה בשיטת רבי עקיבא רבו.** דאמר כל הטומאות מטמאין מי חטאת העוברין על אוירו [ז] הלכך נטמאו המים משעברו על אויר הנדה והזאה לא הואי עד שנגעו המים בנשרה: **חוץ לתנור.** שהיה התנור סמוך לכותל וחלון בכותל וגו לגין והאדם עומד חוץ לתנור כלומר להלן מן התנור שהתנור מפסיק בינו לבין הכותל: [ח] **העברת כלי.** של מי חטאת: **והעבירו ע"פ התנור.** על אויר פיו שכל תנוריהם פיהם למעלה: **ונטל את הלגין.** של מי חטאת ובמסכת פרה תניין לה ומעלה היא למי חטאת: **ואיתיביה אביי** גרסינן: **מודה ר' עקיבא.** אע"פ שנחלק בלגין של מי חטאת מודה הוא בהזאה שהעבירה כו' שהיה מזה על האדם ותנור טמא מפסיקו ועברה הזאה על פי התנור: [**למעלה ללמטה.** באוהל כבנגיעה]: ה"ג **ואור לו המאהיליה לאיתויי אבן המנוגעת.** אלמא בהזאת נדה ליכא למימר לרבי עקיבא משבאה למעלה באויר על הנדה נטמאת: **אלא אמר אביי דר"ע אפילו במי חטאה נאו למונה דמי.** אלא לענין לגין הוא דגזר רבי עקיבא גזירה שמא יניחנה בתוך האויר דרך העברתו אבל בהזאה שאינו מעביר אלא זורקה מודה הוא דטהור דכיון דנפק מידו נפק לגמרי ואין בידו להכניסה לתנור: **ורבי אלעזר.** דמייתי ראייה למילתיה מהזאת נדה ורבנן דאמרי אינה ראייה: **בדבין טומאה קדומה.** כגון מי חטאת שנטמאו לפני הזאתן מטומאה שבאותה שעה כגון הזאת נדה שטומאת המים והזאה בתין כאחד קמיפלגי: **רבי אלעזר סבר דבין ורבנן סברי אין דבין.** ולגבי ניתז דם חטאת על בגד טמא דאיבעיא לן לעיל נמי פלוגתא דרבי אלעזר ורבנן היא דלרבי אלעזר אין טעון כיבוס דטומאה שבשעת נפילה כטומאה שלפני נפילה ולרבנן לא דמו אהדדי. והאי דקאמרינן אליבא דרבה וכדמפרש [יח] אביי ולא אמרינן אליבא דאביי (ואע"ג) דהא דרבה ליתיה משום דאביי תלמידו הוה ולא נחלק עליו אלא דן לפניו ותירגם הדבר לפניו והודה לו: **דכולי עלמא אין דבין.** ורבי אלעזר טומאה קדומה מטומאה [יט] קדומה יליף דרבי אלעזר סבר הזאה צריכה שיעור ומצטרפין להזאות וכי נפלה הזאה קמייתא עלה אכתי לאו הזאה היא לטהרה ואע"ג שנטמאת ההזאה הראשונה כשנגעה בה מחרת ומצטרפת עם השניה להשלים השיעור אלמא מי חטאת שנטמאו לפני הזאה מטהרין: **ורבנן סברי אין הזאה צריך שיעור.** ומהזאה קמייתא אסתלקא [כ] לה הזאה וליכא למילף מינה טומאה קדומה דהך דגבי נדה טומאה שבאותה שעה היא: **מדמה.** מיעוטא היא דמה של זו ולא דמה של אחרת. רבי עקיבא [כא] ורבי שמעון פליגי בהאי פסולה דמיעטו קרא ולפרושי קאתו: **כתיב אוסף.** בתריה דקרא דכיבוס ומריקה ושטיפה כתיב כל זכר בכהנים יאכל אותה (ויקרא ו): **אוסף פרט לתרומה.** ומריקה ושטיפה קאי כדאמרינן לקמן בפירקין (דף לו:): **ורבי שמעון לטעמיה.** לקמן במתניתין (דף לה:): **מתני' ניתז מן הצואר על הבגד וכו'.** כדמפרש טעמא בגמרא: **מן הקרן.** של מזבח ומן היסוד של שיריס ובפרק בית שמאי (לעיל לט.) תרגימנא דמן הקרן מן הקרן ממש ומן היסוד מן הראוי ליסוד דמשניתן מתן דמה אין שיריס טעונין כיבוס. וטעמא מפרש בגמרא: הכי גרסינן במתניתין **נשפך על הרצפה ואספו אין טעון כיבוס ואין טעון כיבוס אלא הדם שנתקבל בכלי כו'.** ובגמרא [כא] [ע"ב] פריך הא תו למה לי: **נשפך על הרצפה.** מצואר בהמה: **גמ' בראוי להזאה.** שנתקבל בכלי:

הא

בעא מיניה רמי בר חמא מרב חסדא ניתז על בגד טמא [א]מהו אמר רב הונא בריה דרב יהושע מדקמיבעיא ליה הכי ש"מ [א] היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ה"מ בזה אחר זה אבל בבת אחת לא או דלמא לא שנא א"ל פלוגתא דר"א ורבנן אליבא דרבה וכדקא מתריץ אביי [ב] דתניא ר' אלעזר אומר מי חטאת שנטמאו מטהרין שהרי [ג]נדה מזין עליה [ד] ואמר רבה ר"א בשיטת ר"ע רבו אמרה דאמר העברת כלי על גבי מקום טמא כמונח דמי דתנן[ה] היה עומד חוץ לתנור ושרץ בתנור [ג] והושיט ידו לחלון ונטל את הלגין והעבירו ע"פ תנור ר"ע מטמא וחכמים [ג]מטהרין ובהא פליגי דר' עקיבא סבר כמונח דמי ורבנן סברי לאו כמונח דמי ואיתיביה אביי מודה[ו] רבי עקיבא בהזאה שהעבירה על [ז] כלי חרס טמא על גבי משכב ומושב טמא שהיא [ח]טהורה שאין לך דבר שמטמא למעלה כלמטה אלא כזית מן המת ושאר כל המאהילין לאיתויי אבן המנוגעת אלא אמר אביי דכ"ע לאו כמונח דמי והכא בהא קמיפלגי דרבי עקיבא סבר גזרינן שמא ינוח [ח] ורבנן סברי לא גזרינן ומודה רבי עקיבא בהזאה כיון [ו] דנפק נפק ורבי אלעזר ורבנן במאי קמיפלגי אמר אביי בדבין טומאה קדומה מטומאה שבאותה שעה קמיפלגי מ"ס דבין ומ"ס אין דבין [ז]רבא אמר דכ"ע אין דבין והכא בהא קמיפלגי דר"א סבר [ז]הזאה צריכה שיעור ומצטרפין [ז] להזאות ורבנן סברי הזאה אין צריכה שיעור: חטאת פסולה כו': ת"ר [ט]1מדמה מדם כשירה ולא מדם פסולה ר"ע [ח] אומר היתה לה שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס לא היתה לה שעת הכושר ונפסלה אין דמה טעון כיבוס ור"ש אומר [ט]אחד זה ואחד זה אין דמה טעון כיבוס מאי טעמא דרבי שמעון כתיב 2אותה וכתיב מדמה חד להיכא דהיתה לו שעת הכושר [י] ורבי עקיבא [ח] [יא]אותה פרט לתרומה ור"ש לטעמיה דאמר [יב]קדשים קלים אין טעונין מריקה ושטיפה וכ"ש תרומה: **מתני'** [יג]ניתז מן הצואר על הבגד אינו טעון כיבוס [יד]מן הקרן ומן היסוד אינו טעון כיבוס [טו]נשפך על הרצפה ואספו אין טעון כיבוס [יא]אין טעון כיבוס אלא דם שנתקבל בכלי וראוי להזאה: **גמ'** [יב]ת"ר יכול ניתז מן הצואר על הבגד יהא טעון כיבוס ת"ל 3אשר יזה לא אמרתי לך אלא בראוי להזאה תניא אידך יכול ניתז מן הקרן ומן היסוד יהא טעון כיבוס ת"ל 3אשר יזה [כ]פרט לזה שכבר הוזה: נשפך [יא] על הרצפה כו': מי חטאת שנטמאו מטהרין. ומ"ת מ"כ למה גזרו שלא יעביר אדם מי חטאת ואפר חטאת בנהר וכספינה כמעשה שהיה כדאיתא ביבמות פרק האשה שלום (דף קטז: ובמגיגה כג.) וי"ל דהתם קודם קידוש [כא] וכהא לאחר קידוש [כב]: [כג] **ניתז מן הצואר על הבגד אין טעון כיבוס.** מריש לא שמעינן דהוה אמינא הכא שאני משום דבגד אחת:

מסורת הש"ס

[א] פרה פ"י [מ"ה], [ב] תוספ' פרה (פ"ט) [פ"י ה"ג] ע"ש, [ג] עי' רש"ק, [ד] [לעיל פ. יומא יד. נדה ט.] ע' ירושל' יומא פ"ה ה"ד, [ה] ת"כ צו פרק ג פ"ו ה"א, [ו] ת"כ שם פ"ז ה"ו, [ז] [לקמן לה: לו: לז.] ת"כ שם, [ח] [לעיל לח:], [ט] ת"כ שם פ"ו ה"ה, [י] ת"כ שם ה"ד, [כ] [לעיל לח: מעילה ה.], [ל] [ומחגיגה כג. ד"ה מת וכו' כתבו דהיינו דווקא בשאר טומאות אך בטומאת מת נספלו].

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ואמר רבה הל"ל עם ד"ה אלא וכו' כשעברין וכו' בנבלה הס"ד ואח"כ מ"ה העברת כלי של מי חטאת הס"ד ואח"כ מ"ה ואח"כ מ"ה חוץ וכו' לגין כהותל הס"ד ואח"כ מ"ה ונטל את הלגין וכו' חטאת הס"ד ואח"כ מ"ה והעבירו על פי וכו' למעלה הס"ד ואח"כ מ"ה ואותביה:

גליון הש"ס

[גמ' דתניא ר' אלעזר אומר מי חטאת וכו' שהרי נדה מזין עליה. עי' יומא דף עא ע"ב בתוס' ד"ה ערל וכו']:

שינויי נוסחאות

[א] ש"מ קסבר (*ש"מ). וכ"כ ברש"י: [ב] עליה וטהורה (*ש"מ): [ג] תיבות ושרץ בתנור ליתא במשניות דפרה (הגרי"ב). ולכ' הפרק אם מיירי בתנור שאינו אלא טמא לחטאת (מ"ש וע"ש): [ד] על גבי כלי טמא או על כלי (*ב"ש): [ה] ל"ל יניח (*ש"מ) וכ"מ ברש"י: [ו] דכיון (*ש"מ): [ז] ל"ל ומצטרפין (*ש"מ). וכ"כ ברש"י ד"ו: [ח] ל"ל ר' יעקב כמו לחיתא בתוספתא וכ"כ בס"י (*הגרי"ב. ש"מ). וכל"ל ברש"י: [ט] בכ"ל אפילו לא היתה לה שעת הכושר ונפסלה דמה טעון כיבוס. ולפי גי' זו לכאורה יש ליישב קושיית הלח"מ ומיו"ט וב"ש על הרמב"ם פ"ח ממעה"ק ה"ג ועיין: [י] נ"ל נוסף וחד להיכא דלא היתה לו שעת הכושר (ש"מ). וכ"ה בכל כתה"י (דק"ס): [יא] בפרי"ד הפיקקא אין טעון כיבוס אלא הדם שנתקבל בכלי. וע' רש"י בע"ב ד"ה הא ותל"ה מה: [יב] ל"ל בנטמא (ש"מ): [יג] כיבוס בזה אחר זה הל"ל (*ב"ש וצ"ק): [יד] ל"ל נטמאו (שמכ"י): [טו] ל"ל וטהורה וסת"ד (*שמכ"י). ולאה לות כ: [טז] ל"ל אורדן (באה"מ): [יז] דכול זה שייך לעיל קודם הדבור שלפניו (ש"מ): [יח] וכדמתרץ (כתה"י וש"מ): [יט] נ"ל מטומאה שבאותה שעה [נדל"ל לא] יליף אלא דרבי (גליון): [כ] ל"ל סלקא (*ב"ש): [כא] מכאן עד סוף ד"ה בראוי ליתא בכי"פ, וסומן לממיקה בש"מ:

עין משפט נר מצוה

[יא] מיי' פ"ח מהלכות מעשה הקרבנות הלכה ט:

יא ב מיי' פי"ח מהלכות פרה אדומה הלכה ג:

יב גד מיי' פי"ד שם הל"ה:

יג ה מיי' פרק ח מהלכות מעה"ק הלכה ג:

יד ו מיי' שם הלכה ו:

טו ז מיי' שם הלכה (ד) [ו]:

תורה אור השלם

1. כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדמה על הבגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדש: ויקרא ו, כ
2. כל זכר בכהנים יאכל אתה קדש קדשים הוא: ויקרא ו, כב
3. כל אשר יגע בבשרה יקדש ואשר יזה מדמה על הבגד אשר יזה עליה תכבס במקום קדש: ויקרא ו, כ

מוסף רש"י

מתני'. מן הקרן. משגגע בקרן המזבח ניתז על הבגד ומן היסוד. משנשפכו שיריס ליסוד ניתז מן היסוד לבגד (לעיל לח:): **אשר יזה** פרט לזה שכבר הוזה. לומר אשר יזה מדם הטומאה להזות, דעדיין לא נעשית מלותו, הרוח הוא דאיתיה ממנו על הבגד קודם זריקה או בשעת זריקה טעון כיבוס, ולא שכבר הוזה, דלאחר הזאה אין המותר טעון כיבוס דמאחר שנזרק בין זרקו כשר בין זרקו פסול אינו טעון כיבוס (מעילה ה.):

שיטה מקובצת

ונטל את הלגין וכו'. בשל מי חטאת אחיכי, דבשאר טהרות ליכא מאן דמתמהי לאתסויכה כמוהם. ותימה דמאי נפקא מינה אם מטמא הלא ר' אלעזר ס"ל דמי חטאת שנטמאו מטהרין ובשיטת ר"ע רבו אמרה. ולפי תירוץ התוס' שתרצו על קושיא דמיתי מת בספינה דהתם קודם קדוש והכא לאחר קדוש, אין קשה זה כלום, דר"ע נמי דמטמא קודם קדוש (הר"פ ד"ל. ב"ש): רש"י ד"ה רבי אלעזר סבר דבין כו'. דהא דרבה ליתיה משום דאביי תלמידו הוה וכו'. ר"ל ושמא משום דבנגה מוקי לה בשתי הזאות וכמ"ד הזאה לריכה שיעור ולדידיה ולפי דעתיה דאביי דאמר אפילו במי חטאה נאו למונה דמי. ר"ל דקבלו פסולין דהאי נמי מתקבל בפסול שלא נתקבל בכלי. וי"ל דאיצטריך משום דפסולו והזאתו באין כאחת ומ"מ לא מצינו למפשט מינה בעיין דלעיל דשאני התם דנתקבל בהכשר (ב"ש):